

je bij motte wone, zooas ik dat bijgewoond heb... Dan kon ze d'r wat mee...! Niks was t'r dan heilig voor d'r; smijten en gooien en raozen, en alles kort en klein slaon wat ze maor te pakke kon krijge...

En wondere doet het me eigenlijk niet — nou je het vertelt — dat dit met-ter gebeurd is: ik heb er altijd een soort voorgevoel van gehad, dat ze tot zooies nog-is komme zou...

„Jao, het was altijd een raore...” droomde hij na.

Zacht had zijn stem geklonken, geleidelijk uitvloeiend in het gemijmer, waaraan hij zich nu overgaf. En toen de anderen bleven zwijgen, keek hij langzaam den kring rond, als overwoog hij, te rade gaande met de gezichten, een plotseling opgekomen gedachte. Daarna schoof hij onderuit op zijn stoel, maakte het zich makkelijk, als iemand, die een zware taak gaat ondernemen, en begon. Toen vertelde hij achteréén af; eenvoudig de feiten zeggend, zooals ze hem voorkwamen in het geheugen.

„Jao, ik heb ze al van heël klein af gekend, Marianne... Ik heb ze, om zoo te zeggen, geboren zien worden. Lang heeft ze met d'r moeder en d'r broer, Leen, naost ons gewoond, dat was achter de Spoordijk nog. Het was wat een spēelsch kind! Altijd was ze met jongens; meisjes van d'r leeftijd, daar most ze niks van hebbe, die was ze al dadelijk de baos af... Met-te jongens kon ze maor al te goed over-weg, dat was een gestoei en gedraof den heelen dag, daar bij ons in het bosch... zonder end... Ik-zèlf heb dat nooit gezien, ik was daagsch altijd op het werk an de Schinkel, maor ik kwam het dan altijd te wete van m'n vrouw. Van slaope wilde Marianne nooit-nie wete... Een volwasse mins zou d'r bij neergevalle zijn, ... en dan kwam dat kleine ding me zoo 's zomers 's avonds, as ik niet te laot nao huis kwam, nog tegemoet... Ik had wat 'n schik in d'r: dan most ze met alle geweld m'n spulle draoge... En of ik al zeej, da'ze te zwaor waoren, of da'ze valle zou... Het hielp allemaol geen steek... ze most en zou het gereedschap draoge. Dan most je het nest zien stappe, zoo een paar pas voor m'n uit, af en toe is naor me omkijkend, of ik er nog wel was... Het was

toèn ook al zoo'n dapper ding...: een jongen is t'r an d'r verloren gegaon..., waorechtig! Ik geloof, dat ze me toen zoo'n bietje as d'r vaoder beschouwde. Nou het was te begrije: ze was altijd bij me, as ik thuis was... Maor laoter — toe'ze verhuisd benne — is t'r dat wel wat afgegaon... Jao, een vreemd schepseltje was het toèn ook al. Ze kon, bij manier van spreke, geen vlieg kwaad doen, maor driftig! driftig...!

Gevaørlijk driftig kon ze weze...! Zooas ik zeg, dan zou ze de heele boel kort en klein geslaogen hebben, waor d'r moeder bij stond. Daor maolde ze niks om. De dokter mot is beweerd hebbe, dat da' kwam door de drankzucht waoraon d'r vaoder, en d'r moeder alle-bei van jongs-an al verslaofd waore... Dat mot op de kindere nao-werke, volgens z'n zeggen... Hoe het mogelijk is, weet ik niet, maor hij hed het gezeid... Nou an die Leen, die broer van d'r kan je het anders wel zien: daor komt ook niks van terecht... let op mijn woorde... Affijn... Maor eens heb ik het dan toch met m'n eige ooge gezien, dat ze geplaogd wier door d'r ouwere broer: hij had de glaoze deur achter in het huis voor d'r neus dichtgegooid, en op slot gedraaid. Twee keeren vroeg ze of-tie d'r ope wou doen, maor — ik zie het nòg voor me gebeuren — hij stond maor te grinnike... Ik zag d'r ongeduldig worden, en net doch ik: waor zal dat standje op uitloope..., toen ze permantig met-ter kleine vuist de ruit insloeg en zòo naor binne klom... Jao, je mot toch zeggen: hoe komt zoo'n kind nog zoo terecht, hé? Maor ze was toen ook al een jaortje ouwer... Ze sting voor niks. Toen ze veertien jaor oud was, weet ik nog goed, ging zij alleen met de groente-kar naor de stad, as t'r moeder 's morgens al bezope op bed lei... Nou da's toch al gauw zes uur gaans heen en weer. En dan zonder hond...

Kort daarop zijn ze an het kanaol gaon wone, bij de sluis. Ik zag of sprak ze toen weinig of nooit meer. In het eerst had ik er wel weet van, want ik was van het jong gaon houwe; en as je zelvrs geen kinders heb... Maar och, je raakt an alles gewoon — behalve an hange, zeit de dief, maor ik zeg, as je dat lang genog gedaon heb, voel